

Sygn. akt III UK 177/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania E. G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 2014 r. Zarzucono naruszenie art. 184 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 32 ust. 1, 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), w zw. z § 2 ust. 1 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), w zw. z pkt 4 działu V wykazu A, stanowiącego załącznik do tego rozporządzenia przez błędną wykładnię, to jest uznanie, że „prace betoniarskie i prace zbrojarskie” wymienione w wykazie A w dziale V zatytułowanym „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” w pkt 4, mogą być wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jedynie na stanowisku pracy o nazwie „betoniarz” lub mogą być wykonywane

wyłącznie przy betonowaniu betonem przez betoniarza, a nie mogą być wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach pracy o nazwach: „posadzkarz, betoniarz”, „posadzkarz- lastrykarz”, a zatem nie mogą być wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy betonowaniu lastrykiem przez posadzkarza - lastrykarza lub przez posadzkarza- betoniarza.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sformułowanego w formie następujących pytań:

„czy praca rodzaju „prace betoniarskie lub prace zbrojarskie”, wskazana w wykazie A, dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, w pkt 4 załącznika do w/w rozporządzenia może być wykonywana na różnych z nazwy stanowiskach pracy w budownictwie jako jedyne czynności wykonywane w czasie pracy na danym stanowisku, tj. stale, bez wykonywania w czasie pracy innego rodzaju czynności;

czy „prace betoniarskie i prace zbrojarskie” mogą być wykonywane wyłącznie na stanowisku pracy betoniarz;

czy „prace betoniarskie i prace zbrojarskie” mogą być wykonywane jako prace wyłączne na stanowisku pracy lastrykarz, posadzkarz - lastrykarz, posadzkarz- betoniarz, tzn. czy mogą być uznane za jedyne prace, które składają się na czynności w/w stanowisk, a zatem jedyne prace wykonywane stale na w/w stanowiskach;

czy praca betonowania betonem rodzaju lastryko jest pracą betonowania o jakiej mowa w pkt 4 wykazu A, dział V w/w rozporządzenia, czy za taką pracę uznaje się tylko betonowanie zwykłym betonem;

czy rodzaj betonu, jakim posługuje się osoba wykonująca prace betoniarskie lub zbrojarskie, ma znaczenie dla określenia czy wykonuje pracę w szczególnych warunkach?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się do wskazanej przez pełnomocnika skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy podkreślić, że nie można uznać, iż zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli wnoszący skargę nie uzasadni tego przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienie SN z 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl.). Tymczasem już w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącego stwierdził, że „Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznawania skarg dotyczących zagadnienia pracy w warunkach szczególnych wskazywał, że o tym czy dana praca jest pracą w warunkach szczególnych nie decyduje nazwa stanowiska pracy, lecz faktycznie wykonywane czynności składające się na wykonywanie pracy”. Stwierdzenie skarżącego znajduje uzasadnienie w licznych wypowiedziach Sądu Najwyższego. Dla przykładu w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX 619638, Sąd Najwyższy stwierdził, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy. Ponadto, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z kolei w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11, LEX 1297790, Sąd Najwyższy podkreślił, że nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w

szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Wskazując jednocześnie na odstępstwa od tej reguły, a mianowicie na sytuacje, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lub, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny.

Uwzględniając powyższe, wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestie nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane we wniosku pytania dotyczą ustaleń faktycznych i w istocie sprowadzają się do zakwestionowania ustaleń faktycznych i ich oceny dokonanych przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku.

Należy jednocześnie podkreślić, że Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny jest sądem prawa, a nie sądem faktów, a model sądu kasacyjnego i jego normatywny kształt nie przewidywał, ani nie przewiduje jakiegokolwiek możliwości przeprowadzenia dowodów w postępowaniu kasacyjnym (wyroki SN z dnia: 25 sierpnia 2010 r., II PK 52/10, LEX nr 661500, 13 czerwca 2001 r., II CKN 530/00, LEX nr 52597).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.